

temveč lepo čista; luknjice v pivniku so namreč premajhne, da bi prepuščale ogljeni prah, ki ostane zaradi tega na papirju.

Tudi drugi poizkus je jako enostaven in jasen. Vzemite dva enako velika kozarca. Enega postavite na mizo in vlijte vanj vrele vode, seve počasi, da ne počí. To pokrite s kosom debelega papirja in poveznite gori drugi kozarec, ki ga pa morate prej dobro obrisati in postaviti malo na ognjišče, da se osuši in ogreje. Črez nekaj časa pride para skozi papir v gorenji kozarec. Namesto papirja lahko vzamete les od cikorijevih škatlic, platno ali sukno itd.

Seveda morate paziti, da kozarcev ne pobijete, če ne, ne bo kosila, in starši bodo name hudi, da vas učim takih stvari! Če vam pa pojde dobro, se kmalu zopet kaj pomenimo.

Siromak in bogatin.

Priobčil *Ivan Podgornik.*

»**S**iromak sem, siromak! Nikjer nimam ničesar. Nimam srebra, nimam zlata, nobene reči nimam!«

Tako si govori siromak. A iz globine duše se mu oglasi nekdo: »A tu?«

Ob teh besedah se nekoliko razvedri siromaku čelo. Obrne se k vprašalcu in pogleda okrog sebe, pa veselo reče: »Vendar imam! ... Imam zdravja, imam zadovoljnosti. Nisem užival, ali sem pošteno služil kruh sebi in svojcem. Kadar umrem, ne ostavim ničesar, ali vem, da me nihče ne bo klel! ... A umrl bom ...«

Ob teh besedah se mu še bolj razvedri obličje, pa reče: »Bog, kako si vse to modro uravnal! Nisi mi dal imetja in bogastva, ali pokazal si mi pravo pot. Za sabo ne ostavim ničesar, niti ne ponesem s seboj nobene reči, ali ko umrem, pojde moja duša k Tebi brez bremena, čista in lahka. Kako je to lepo, kako si mi dober! Vesel pojdem k Tebi!«

* * *

»Bogat sem, bogat! Vsega imam dovolj. Imam srebra, imam zlata, da sam ne vem, koliko!«

Tako si govori bogat človek. A iz globine njegove duše se oglasi nekdo: »A dobra dela?«

Ob teh besedah se bogatinu čelo nekoliko nagubanči. Ali on se otrese tega vprašalca in njegovega vprašanja ter si govori dalje: »Imetja imam

veliko, toliko ga imam, da mi ni moči potrositi svojih dohodkov, četudi vsak dan še tako uživam in zapravljam. Dokler živim, ga ne morem zapraviti in ko umrem, bo moje bogastvo silno! . . . A umrl bom . . .»

Ob teh besedah se mu zopet nabere čelo v gube, in bogatin zagodrnja: »Bog, tega pač nisi modro uravnal. Ob tolikem bogastvu mi je umreti, in od tolikega bogastva mi ni mogoče ničesa ponesti s seboj? In pa da mora moja duša še pred Bogom! — Zakaj mi je vendar umreti in zakaj mi je iti pred Njega?!»

Pada cvetje . . .

*Raz zeleno drevje
pada cvetje,
saj je že minilo
mladoletje.*

*Smrt sestrici moji
cvet je vzela,
zemlja jo je hladna
že objela.*

*Grobček njen pa s snegom
zdaj odej je,
jaz kropim s solzami
belo cvetje . . .*

Andrej Rapè.

Žvezdice.

*Žvezdice drobne
kot božje oči
zro na zemljo
vse dolge noči.*

*Žvezdice drobne
kot božje solzé
blažijo potniku
trudno srce.*

*Dužica moja
kot ptička vesela
rada bi k žvezdicam
v vas poletela.*

*Pridejo bratci
božji sni
k sestrici, k moji
dušici . . .*

*A žvezdam, sestricam
v vas jo nesó,
utkejo med žvezdice
jo na nebo.*

*Žvezdice drobne —
božje oči
z njo kramljajo
vse dolge noči.*

Fran Žgur.

